

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Quàm multa & mira ad eam in nobis conservandam operari dignatus sit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

possent) omnes istius argumenti imagines, nequa fortè in ipsius oculos, cum eo quod dixi valetudinis incommodo, incurreret. Denique (ut passim ex Ludolpho Carthusiano referunt) cum quidam Dei servus, vitam degens solitariam, vehementer optaret agnoscere, quonam tandem opere aut exercitio Deo maximè placere posset, idque ut sibi manifestare vellet, instantius Dominum precaretur; apparuit demum quadam die oranti Christus Dominus, toto corpore confecto vulneribus nudus ac tremens, & prægrandi cruce humeros gravatus; docuitque, eâ re, inter ceteras, sibi maximè placituros servos suos, si se in cruce sua bajulanda adjuvarent, affectando se in doloribus suis, eorumque singulos frequenti ac piâ meditatione usurpando.

§. 2.

Quàm multa & mira ad eam in nobis conservandam operari dignatus sit.

NEquè verbis duntaxat ad id hortari dulcis Redemptor, sed multa & mira identidem operari dignatus est; quæ objecta fidelium sensibus, eos immemores dolorum ejus vivere non paterentur.

Hinc enim relicta, sive in B. Veronica velo sanguinolenta divini vultus effigies; sive in utraque sepulchrali sindone (quarum altera Taurini, altera Vefuntione, visitur) ipsius corporis Dominici, & plagarum ejus expressio. Hinc (ut nihil dicam de veri sanguinis Dominici non uno loco adhuc asservatis reliquijs) ex imaginis Salvatoris, Berjiti à Judæis crucifixæ, aperto latere, tantâ copiâ emissus prodigiosus cruor, ut, quod testatur Romanum Martyrologium, orientales & occidentales Ecclesiæ ex eo ubertim acceperint.

*Martyr.
9. Nov.*

At idem facit illa (de qua post dicam) vivifici ligni fan-

sanctæ crucis, in innumera prope frustra dissecti, & in omnes ferè orbis terrarum partes dispersi, miraculi plena multiplicatio.

Ad idem, toties cœlesti prodigio efformata, atque ostensa mortalibus, ejusdem sanctæ Crucis effigies, modò in nubibus cœli conspicua, modò de cœlo ad mortales delata, modò in hominum membris, vestimentis, rebus alijs impressa; modò (quod in Japonia instante persecutione, & alibi usuvènit) in dissectis arborum membris ac velut corde inventa. Cui affine, quod non ita pridem nostrorum ex Ibernia literis accepimus istic anno 1651. contigisse, ut dissectà ab hæreticis arbore, fonti Jesu in oppido Bellimorum imposità, in singulis truncis, eorùmque præcis partibus, Jesu nomen impressum apparuerit, quod nec ferro nec igni poterit aboleri.

Quid, quod integram etiam Christi crucifixi effigiem non semel è terra prodigiosè enatam constat; ad commendas commovendasve rei miraculo mortalium mentes, & ad eam, qua de agimus, passionis Christi memoriam in ijs resuscitandam?

Primum enim Vallisoleti in Hispania, in regali (ut vocant) S. Benedicti Monasterio visitur antiqua Christi crucifixi imago, vulgò dicta Crucifixus de la Cepa, quam nullo humanae manûs artificio exsculptam, sed è vitis cujusdam radice aut caudice divinitus exortam, non modò certa traditio, sed ipse etiam aspectus ostendit. Ad hæc Gandavi in Belgio, in Cœnobio Monialium Ordinis S. Augustini, religiosè asservatur radix lilij, Jesu crucifixi expressam effigiem referens, à Religiosis Patribus Ordinis S. Francisci olim in agro suburbano Urbis Jerosolymæ, cum ipso suo flore, inventa. Colitur & Trajecti ad Molam in Cœnobio itidem Monialium S. Magdalenaë aliud Christi crucifixi simulacrum, nullà pariter humanâ arte effectum, sed (ut habet re-

H

cepta

*Bosius l. 2.
de cruce
cap. 6.*

*Quaresim.
Terra S.*

*l. 4. c. 10.
§ 12.*

cepta traditio) ex nuce delatâ Ierosolymis, & in Belgico solo plantatâ, mirabiliter enatum. Wratislaviâ in Silesia ad annum Domini 1284. cùm Ecclesiâ S. Crucis fundamentis jaciendis terra erueretur, reperta est è radice arboris enata imago Crucifixi, tantâ membrorum proportione, tam exacto unguium, capillorum, aliorumque ejusmodi discrimine, quasi si eximiâ sculptoris arte esset elaborata. Quam se in eadem Ecclesia sæpe vidisse atque tractâsse, testatur qui hæc refert Abrahamus Bzovius in Annalibus.

Alphon. O-
Gall. Relat:
de Regno
Chile. l. 1.
cap. 23.

Denique recentiore prodigio in Regno Chilensi, Americæ regione, inventa arbor est sponte suâ, hoc est nullâ humanâ manu, sed non absque Dei singulari providentia, in crucis ac Crucifixi effigiem conformata: cujus ectypum communicârunt ac pervulgârunt Societatis nostræ Patres, qui ex eo regno in Europam revenère. Arboris corpus, quâ parte ei Crucifixus adnascitur, complanatum nonnihil, & tanquam dolatum apparet, ad exactiorem Dominicæ crucis representationem. Existit inde Crucifixus, consecratâ formâ spectabilis, nisi quòd pars ima corporis velo seu amiculo quodam à lumbis ad pedes defluente obtegatur. Asservatur ea effigies in ejus Regni valle, dicta Limache, & magno concursu indigenarum celebratur. Alia quædam his affinia aliâ ex occasione referentur parte sequenti.

Viti c. 13.

At verò quàm suave pariter ac admirabile, quòd idem Salvator, non jam res sensûs expertes, sed ipsa quorundam sibi singulariter gratiosorum membra passionis suæ diversis symbolis ac notis inscribi atque exornari voluerit; eosque in mortalium oculis, tanquam viventes sui imagines, & passionis suæ expressos testes apparere! Quo in genere principem profectò locum tenet Seraphicus ille S. Franciscus, qui inaudito ad eam diem prodigio, sacris vulnerum Christi stigmatibus in carne sua insignitus, novus homo stupenti mundo apparuit, & velut vivam Christi crucifixi effigiem

effigiem mortalium oculis objecit. Quod quidem sacrorum stigmatū in signe alijs deinde compluribus, quanquam ratione dissimili, divinitus postea concessum est: potestque fortassis non immeritò sibi gratulari minimum nostrum, Belgium, complura sibi istiusmodi prodigiosi favoris exempla obigisse. Sic enim de Beatis Lydvina & Gertrude ab Osten Hollandis Virginibus, tradunt apud Laurentium Surium, qui earum res gestas olim conscripsere. Idem tradit Ludovicus Blosius de alia quadam sancta Virgine, religiosà Herkenrodæ juxta Hasseletum, de qua ita loquitur Monialis spiritualis cap: 2. *Itidem sanctissima Virgo Elisabeth de Spalbeeck, ingenti devotione quotidie passionem Dominicam recolere consueverat. Unde & Christus stigmata quinque vulnerum suorum manibus ac pedibus & lateri ejus verissime impressit: adeo ut ex ipsis tanquam è recentibus plagis copiosus sanguis plerumque efflueret, idque potissimum ferijs sextis.* Plures alias addit Arnoldus Raifus in suo Hierogazophylacio Belgico, & in his Beatas Brigidam Hollandam, Idam Lovanientem, &c. próque singulis suos autores laudat.

Verum illud in primis amabile, quod Italæ Virgini eo in genere contigit; Beatæ inquam Claræ de monte Falco, sive Claræ de Cruce: hoc enim nomine denique appellata est, ob singularem & prorsus insolitum erga Domini passionem affectum. Huic enim, cum cordi suo imprimi vivam imaginem ac memoriam passionum Christi dudum ardentè expeteret, atque veluti pro gustu quodam earundem passionum, annos duodecim omni spiritali consolatione destituta vixisset; apparuit denique cum cruce sua Salvator, in qua ipse diceret sitam esse summam ac compendium omnis lætitiæ; eamque cordi ejus arcanis notis ita inscripsit, ut nihil jam nisi de cruce aut cogitare aut loqui posset. Defunctæ cor (quod ipsa sub mortem faciendum monuerat) dissectum atque apertum est; atque in altera ejus parte